

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμ., ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΒΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 21

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

— Οὐφ! ἔλαμνεν ὁ ἀυτὸς κ' ἐτένωτε τὰ χεῖρα. Ἐπειτα ἀρπάξε τὸ μαστουνὶ του καὶ τὸ μετεχειρίσθη τόσον καλά, ὥστε μετ' ὀλίγον δύο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του ἐξηπλώθησαν κάτω ἐτοιμοθάνατοι.

Ἄλλα καὶ ὁ κ. Βιλλιέρ δὲν ἔμεινεν ἄργος.

Δυστυχῶς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ μαύροι εἶδαν γρήγορα ὅτι ἦσαν ὀλίγοι. Ἐκαμν συμβούλιον, ἔκραξαν τοὺς φυγάδας καὶ συσσωματωμένοι ἐπαγήθηον νὰ ἐπιτεθῶν.

Σιμὰ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, μετὰ τὴν μάχην εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς πελωρίου δένδρου, ὑπερσπίζοντες μετὰ σώματά των τὸ ναυτοπούλο, τὸ ἴσκιον ἐστειχέτο ἀπὸ πῖσω, ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ δύο ναῦται, μετὰ μαχαίρια εἰς τὸ στόμα, ἐξαναγέμισαν τὰ ὅπλα των καὶ ὠρσίθησαν νὰ πληρῶσιν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν των.

Ἐξήρνα, δύο τρεῖς μαρρῶνοι κατέφθασαν τρέχοντες ἀπὸ τὸ δάσος.

— Οἱ ἄσπρο! ἐφώναζαν οἱ ἄσπρο ἐπλάκωσαν! φευγίτο!

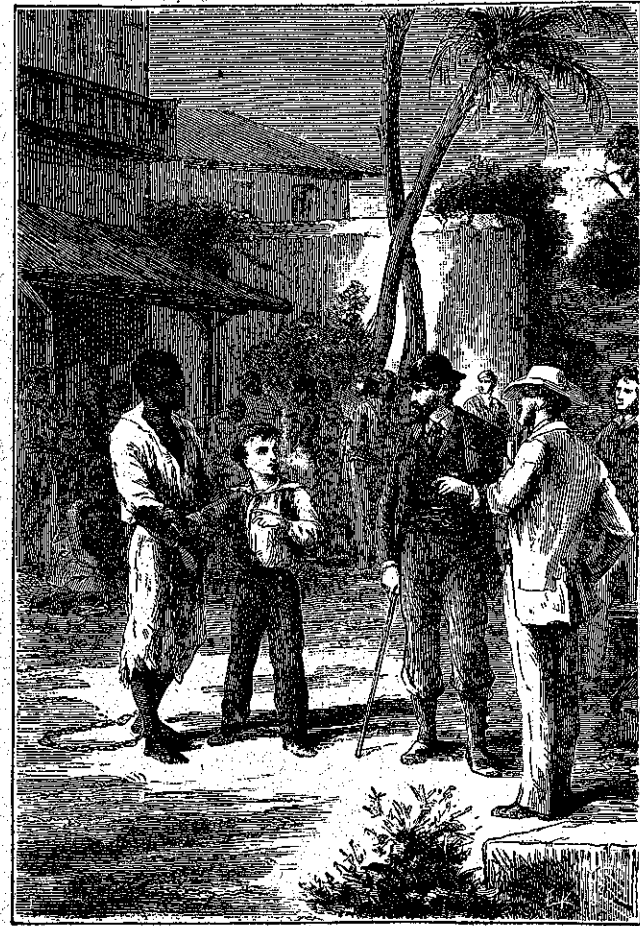
Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅλοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν. Μετὰ ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα, ἠκούσθησαν πυροβολισμοί.

Οἱ λευκοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φθάσῃ πραγματικῶς, μαζί με καμμία δωδεκαεταρία πιστοῦς μαύρους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰδίου τοῦ κυρίου Χόφεν, ὤρμησαν κατόπι τῶν φυγάδων.

— Ἀνδρῖκε! Ἀνδρική μου! ἐφώναζεν ὁ Τζανῆς, ζητῶν παντοῦ τὸν μικρὸν του προστατευόμενον πού εἶσαι Ἀνδρῖκε!

— Τζανῆ! ἐδῶ εἶμαι! ἀπεκρίθη τὸ ναυτοπούλο, κ' ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζανῆς τὸν ἐσῆκωσε καὶ ὁ κ. Χόφεν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρτίωκεν τὴν ζωὴν. (Σελ. 162. στ. α')

Ζαχαρέτιον Ἀνθροπον, Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Διαβολογιατρὸν καὶ Δόξαν τῆς Ἑλλάδος.— ἡ Ἐμεγάλα μετὰ τὴν Βεατρίκη καὶ Κρονχοροστραν.— ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μετὰ τὴν Κερκυραίαν Ἀρακαϊάδα, Ὁρατον Πέπλον, Τζιριτζάντζουλαρ καὶ Νουφαιάν τοῦ Παμίσου.— ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελλὰς μετὰ τὸν Κένταυρον, Ἀβακούμ, Ἐθρῶν Βλάκα, Πύραμον καὶ Φάουσε.— ἡ Ἄρθε τοῦ Παργασοῦ μετὰ τὴν Ὀχθρὴν τοῦ Σηκουάνα, Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, Ἐρμητιδα, Ἀγριοβιολέταρ καὶ Κόκκινον Κρίνον.— ὁ Πόργος τοῦ Ἀίφελ μετὰ τὴν Τσιγγαρέλλαρ.— ἡ Κέδρος τοῦ Λιδάνου μετὰ τὴν Ζακπαῖδα, Φιλοτάριδα Ἰάδα, Κελαϊδίστραν, Ζουλέικαν καὶ Χιουροσεατὴ Δίρρην.— ἡ Ζακπαῖς μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Κάκχαρ, Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας, Ἰδαρικήν Γλυκίτητα καὶ Μυστηριώδη Φινουρ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ζωηρὸ Ναυτάκι (νὰ πού ἔγινεν ὅπως ἤθελες) Ἀναστάσιον Σ. Δεσφίλλαν (μετὰ πολλὴν μου εὐχαριστήσιν ἀνεγνωσα τὰς περὶ τοῦ Σχολείου σας πληροφορίας τὴν ἀποδοχὴν καὶ τὴν ἐπισημοσύνην) Ἰωάννη Διάβολον ([ΕΕΕ] ἀπὸ τὰ νέα σου Ἀλογοπαίγνια μου ἤθελε τὸ περὶ φιλεθῶν, τὰς ὁποίας ἐσχέτιες μετὰ τὸν Φιλεθῶν, ὁ Ἀναστάσιος ὅμως ἐπέκταται νὰ τα διακόψῃ, ἀφοῦ ἐμάθατε πλέον τὸν τρόπον νὰ γράφετε καὶ σαφῶς καὶ ἰσχυρῶς καὶ τὸ πολὺ κυριελέησον τὸ βαρύνεται καὶ ὁ Θεὸς) Νιαγάρων (δὲν σ' ἐννοῶ, φίλε μου μου γράφεις νὰ τὸν συστήσω ἐκ Λαμίας, μετὰ τὸ παλαιὸν σου ἢ μετὰ τὸν νεὸν φευδώνυμον, ἄνευ ἀρχικῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ προσδιορίσω τὴν πόλιν) μὴπως συμβαίνει καμμία παρεξήγησις; μὴπως κακῶς ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ συστάσεως; ἀπὸ ποῦ; πῶς δὲ τὸν συστήσω ἐκ Λαμίας, χωρὶς νὰ προσδιορίσω τὴν πόλιν;) Ἀετὸν τῆς Ἐρῆμου ([ΕΕΕ] διὰ τὰς χαριτωμένας σου ἐπιστολάς, ναί, κὰς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ παρόντα, τρέποντες ἐλπίδας διὰ τὰ μέλλοντα) Σπίνον (τὰ ἔλαβα ὅλα) Πρόδικον τῶν Χίτων (ἔστειλα ἐκ νέου) Πλοῖον τοῦ Δουναβέως ([ΕΕ] πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐκθεσις τῶν ἐν τῇ πόλει σας ἀπασιῶν συμβάντων) Ἀρῆν τοῦ Παργασοῦ, Λευκήν Μαργαρίταν (ἔστειλα) Ἀγγὸν Περυστέρακι (τὸ εἶπα τοῦ Ἀνανία κ' ἐχάρη πολὺ) Ὁφέλιον Τρωαδίτην, Ὁβελλοκὸν τῆς Κλεοπάτρας, Ἀθῶν Καρδίαν (δὶαι ἔλαβαν τὰ δῶρα σου καὶ μου ἐγράψαν νὰ σ' εὐχαριστήσω) Ἀταβύριον Ρόδου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ τὸ Π. Πνεῦμα κἀπως βεβιασμένον, ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸ ἐνοήσω) Βράχον τοῦ Παλῆρου (χαίρω πού ἔγινες καλά) Ἀ. Δαϊσπῆρον (διὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου νὰποταβῆς εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεως σας) Χειμωιάτικον Ἠλίον, Ἰπερρήφανον Ἰαπέα (πῶς μου ἐφάνη τὸ διήγημά σου, αὐτὸ θὰ το μᾶλλον ἀργότερα: ὅσον διὰ τὴν πρῆτασίν σου, σου ἀπαντῶ ὅτι εἶνε ἀκμὴν δυσεφάρμοστος, χρειάζονται πολλὰι χειράδες δραχμῶν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ καταβληθῶν ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς) Κίτρινον Ντομνο (δεκτόν) Ὁρειοπούλον Ψυχὴν (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη βεβαίως, ὁ κ. Π. σ' ἐνθυμεῖται κάλλιστα) Κροκόδειλον (δὲν ἀμφιβάλω ὅτι μελετᾷς, καὶ περισσότερον μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου, ἀφοῦ εἶσαι εἰς ἀνωτέραν τάξιν πραγματικῶς, πρέπει νὰ θεωρῆς μεγάλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔλθῃς διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας) Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης (ναί, εὐρίσκειτο εἰς τὴν Θεσσαλονικήν) μὰ ὅλα τὰ βλέπεις ἐσύ; ... ὅχι, δὲν σας ἀντελήφθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ πρᾶμ' ἦτο πολὺς κόσμος) Ἠλίον τῆς Νυκτός (δὲν δημοσιεύουσι τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, θὰ ἰδῆς πῶς ἐκρίθη τὸ διήγημά σου, νὰ μὴ κῆκτης τὸν χάρτην τῶν Ἀύσεων, νὰ τὸν στέλλῃς ἀκέραιον,

ἔστω καὶ ἂν μόνον μίαν λύσιν ἔγραφες) Κερδοῦρον Ἐμῆρ (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ἔγγραφα μέσα εἰς τὸν κατακλιθεὶν τῶν ἐπιστολῶν) Μεγιστέα (καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχει ἡ Ζακπαῖς αὐτὴ μετὰ τὴν ἰδικὴν μου, εἶνε πολλὰ Ζακπαῖδες εἰς τὸν κόσμον!) Λάτρην τῆς Δίμπτρας (χαίρω πού ἔγινες καλά, ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, διότι μόνον μεταξὺ δημοφίλων ἐπιτρέπεται αὐτὸ πού ζητεῖς) εὐχαριστῶς δέχομαι νὰ μου στέλλῃς ὅσα ὀρέξῃ καὶ ἐπιτρέπει ὁ Κανονισμός, καὶ σοὺ συνιστῶ νὰ τὸν ἀναγνώσῃς, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν παράπονα διὰ τὸν στέλλῃς (Ἀσκήσεις π: χ: πρὶν προκηρυχθῆ Διαγωνισμός) Ἰαπέτην τοῦ Μεσαίωτος (κἀπως ὅπως θέλει, δι' ἐμὲ εἶνε τὸ ἴδιον) Ἐξόριστον Ἐλλήνα, Ἀγγελὸν Χαράς (σοὺ εὐχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν πατρίδα) Κελαϊδίστραν ([Ε] διὰ τὴν χαριστάτην ἐπιστολήν, μακροσκελῆς ναί, ὅχι ὅμως καὶ ἐκτενῆς, — καὶ τούτο διὰ τὸ σχῆμα τοῦ χάρτου) Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον (τὸ ὁποῖόν μου ἔστειλε 2 δραχμάς, διὰ τὸ Ταμείον ὑπὲρ ἐγγραφῆς Ἀπόρων, εὐχαριστῶ πολύ) Ἡρασιεῖον τῆς Νεαπόλεως (ἔστειλα) Ταπεινὸ Γίαιεμ ([Ε] ὥραϊα ἡ περιγραφή τῆς πρωτομαγιάς, παρομοία πληροφορία διὰ τὸ Κεντρὸν ἐξαναδημοσιεύθη, καὶ δι' αὐτὸ παραλείψω τὴν ἰδικὴν σου, ἂν καὶ καλλίτερα διατυπωμένην) Κῆρ Μέντιον, Ροδιαν Κωνηγετιδαί (ἡ ὁποία εἶνε πιστὴ ὁπαδὸς καὶ τῶν τριῶν ὑγεινῶν παραγγελμάτων πού ἐδημοσίευσεν εἰς προηγούμενον φύλλον) Γλυκεῖαν Ματιάν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράσεις, χαριετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) Κέδρον τοῦ Λιδάνου ([Ε] πολὺ ὥραϊα ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς, γράψε μου συχνὰ καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ συνειθίσῃς) Πράσιον Χαϊτάρι (ἂν ἡ ἰδέα ἦτο πρακτικὴ, μὴ ἀμφιβάλλῃς διὰ τὴν ἐπραγματοποιήσασθαι) Ἐλληνοπούλαν (εἶμαι βεβαίως πέντε τόμους διὰ τὰ βραβεῖα ἔστειλα) περιμένον ἀνυπομονῶς τὴν φωτογραφίαν) Δόξαν τῆς Ἑλλάδος ([Ε] πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, αἱ λύσεις σου ἔχουν μεγαλητέραν ἀξίαν ἀφοῦ δὲν σε βοηθῆ κανεὶς, κἀνε β' τι εἰμπορεῖς καὶ μὴ σε μέλη) Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὥραϊον ἔ, ἐμάθεξ νὰ γράφῃ γρήγορα μετὰ τὴν γραφομηχανήν) Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας ([Ε] τί λαμπρὰ καλλιγραφία!) Δακρυ τῆς Δυστυχίας (ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ ἔχῃς ὑπομονήν) Μικρὸν Ναυαρχον (ναί, εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὰ νέα σου) Φίλην τῶν Καλῶν (ἔστειλα) Μικρὸν Ἀρθροκόμον (κρίμα τὰς Ἀσκήσεις! τί νὰ τὰς κάμω πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ; ἐφύλαξες τοὐλάχιστον ἀντίγραφον, νὰ μου τὰς ἐξαναστείλῃς ὅταν θὰ προκηρῶς;) Ὁ. Ἀκαρτιδὴν (ἔστειλα) Κάκχαρ (ὅχι μόνον διὰ σέ, τὸ μέτρον εἶνε γενικόν) Παλλάδα, κτλ. κτλ.

Ἐς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου διὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τυπώνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῆ
λίαν προσεχῶς:

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΤῶΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδωνος)

Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος
μετὰ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα
ἰσχυροτάτα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγέλλαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ
τοῦ ἀντιτύπου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν ἀδελφῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

246. Λεξιγρῖφος.
Μετὰ δύο γράμματα καὶ μόνον
Ἄν στεφθῇ ὁ στρατηγός,
Θὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον
Μέγας ἄναξ παλαιός.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χαλκιδαικῆς Νυκτός.

247. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Σίγμα, βάλε Κάππα
καὶ ἀμέσως θὰ ἰδῆς.
Κάποιον στρατηγὸν ἀρχαῖον,
ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς,
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωφίλμου.

248. Τονόγρῖφος.
Ὅπως ἔχει ἂν τάφισος,
Βασίλει ἀρχαῖα μένει.
Ἄν τὸν τόνον του κινήσῃς,
Ἐνα πρᾶγμα πού θερμαίνει
Θὰ μᾶς γράψῃς μ' εὐκολία
Μά... χωρὶς ὀρθογραφία.
Ἐστὴν ὑπὸ Εὐνοχίας, Β. Σολωμοῦ.

249. Πυραμίς.
+ Οἱ ὄστρουοι ἐπίρρημα τόπου
* + * = Ἐπίρρημα.
* * + * * = Δημητριακόν.
* * * + * * * = Ἀρχαῖος ποιητής
* * * * + * * * * = Ἡμεῖρα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Πατρίδος.

250. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων.
Ἐργασίον ναυτικόν — ἐπίρρημα = ζῶν.
Ἐπίθετον — ἐπίθετον = Θεός,
Κράτος — Ἐβραῖος = Ἀθηναῖος.
*Ἀθροισμα ὑπόλοιπων: Κράτος εὐρωπαϊκόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσολομήμου.*

251. Φύρδην-Μίγδην.
Ἦστ καθαῖσι τὸ ναυμένῃ
Ἐς μοτισπένενο οὐλμ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαμαρῆίου Βαλδουίνου.

252-256. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τὴ ἀνταλλαγὴν δύο οἰωνόηποτε γραμματῶν
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

Μῆλος, ἀμῆρ, εἶναι, Γέλωρ, Κλέων.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλέως τῶν Αἰθίοπων.

257. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τάρχη τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
Νηρηίδα, τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ
τρίτα ἀρχαῖαν βασιλείαν.

1, Εἰς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβαις. 2, Ποταμός.
4, Ἐπίρρημα Χρονικόν, 4, Βυζαντινὸς αυτοκράτωρ. 5, Προφήτης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφανοῦ τοῦ Ἀνέμου.

258. Φωνηεντόλιπον.
γρ - εν - ρεν - κ - θ - σ - τχς
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιθῆμου τοῦ Βορβέου.

259. Γρῖφος.
M o kak o M λῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἠλίου τοῦ Δουναβέως.

260. Μαγικὴ Εἰκόνα.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 156 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνας.

λαβε τὰς πληροφορίες πού του έστειλεν ο κ. Γκωτιέ, έμάντευσε πού εύρίσκετο τὸ λημέρι τῶν μαύρων. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσκέφθη νὰ τοὺς πολιορκήσῃ ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφθασεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν πού ἐκινδύνευαν οἱ λευκοί, ἠναγκάσθη νὰ ἐφορμήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἤκουσεν οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὰ. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἐρριψαν εἰς ἓνα κρεβάτι. Κ' ἐκεῖ ἐκοιμήθη ὡς τὸ πρῶν.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι εἰς τὴν αὐλὴν. Κ' ἐτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Δούλοι, ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐνὸς λευκοῦ καὶ ἐνὸς μιγάδος, ἠτοιμάζοντο νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν τοὺς συλληφθέντας μαρρόνους.

— Τοὺς κακόμοιρους! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῖκος.

Κ' ἔκαμε νὰ φύγῃ, περίλυπος, ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀλυσοδεμένους μαύρους, τοῦ ἔκαμνε νεύματα,

— ὅσα τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ δεσμά του, — νὰ πλησιάζῃ. Ὁ Ἀνδρῖκος ἐπλησίασε κ' ἐγνώρισεν τὸν Μοραμπέ.

Τὸ ναυτόπουλο ρίπτεται διαμιάς εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ αἰχμαλώτου... Δίδονται ἐξηγήσεις, καὶ λύνονται τὰ δεσμά τοῦ Μοραμπέ.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ φύσω νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλομεν τὴν ζωὴν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. Πῶς θὰ κάμωμεν διὰ νὰ τὸν σώσωμεν, κύριε Χόφεν;

Ὁ κ. Χόφεν τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐνας μόνον τρόπος ὑπάρχει: νὰ γορασθῇ ὁ Μοραμπέ ἀπὸ τὸν κύριόν του.

— Ὡ, ναί! ἐφώνησεν ὁ Ἀνδρῖκος.

— Δυστυχῶς φοβοῦμαι, μήπως ὁ σε- νιὸρ Φαραῶ δὲν θελήσῃ νὰ πωλήσῃ αὐτὸν τὸν δούλον.

— Ἄν τοῦ δώσωμεν τὰ διπλά ἀπ' ὅ, τι ἀξίζει;

— Ὁ σενιὸρ Φαραῶ εἶνε ἐκδικητικὸς θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Θὰ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Πρὸς τὸ παρόν, κάμτε τρόπον νὰ σὰς τον ἀφίσουν ἐδῶ. Ἀναλαμβάνω νὰ τον πάρω μαζί μου εἰς τὸ Ρίον Ἰανέριον. Κ' ἐκεῖ πλέον βλέπομεν τί θὰ γίνῃ.

Μὲ ὀλίγα μιλρέϊ (*), τὰ ὅποια ἐμειράσθησαν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ ἀποσπάσματος, ἢ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν.

Ἐκλείσαν τὸν Μοραμπέ εἰς ἐν δωμάτιον, τοῦ ἔδωσαν νὰ φάγῃ, τὸν ἐπεριποιήθησαν. Ἐπειτα ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς προστάτας του διὰ τὸ Ρίον Ἰανέριον, ὅπου οἱ ταξιδιώται μας ἐφθασαν αἰσίως, ἀλλὰ ἰσχυροὶ καὶ μαυρι-

(* Τὸ ρέϊ εἶνε ἡ νομισματικὴ μονὰς τῆς Βραζιλίας. Χίλια ρέϊ (μιλρέϊ) κάμουν ἐπίνω- κάτω δύομισν φράγκα.

σμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας. Ὁ σενιὸρ Φαραῶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ πωλήσῃ τὸν δούλον του. Ἐννοοῦσε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν μύθρον, ἢ Θεῖα Πρόνοια ἀνέλαβε νὰ τιμωρήσῃ αὐθιμῆρον τὸν Βραζιλιανὸν διὰ τὴν σκληρότητά του. Τὸ ἄλογόν του, τὸ ὅποιον πολὺ ἐκακομεταχειρίζετο, ἀφηνίασε καὶ τὸν ἐρριψεν εἰς ἓνα κρημνόν.

Τότε οἱ κληρονόμοι τοῦ ἐδέχθησαν νὰ παραχωρήσουν τὸν Μοραμπέ καὶ τὴν οἰκογενειάν του, ἀντὶ τῆς μεγάλης τιμῆς πού προσέφερον ὁ κ. Βιλλιέρ.

Πατέ ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἐδοκίμασε μεγαλητέραν εὐτυχίαν, παρὰ τὴν ἡμέραν πού ἤλθεν ὁ μαύρος, ἐλεύθερος πλέον, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρὸν τοῦ προστάτην καὶ τὸν κ. Βιλλιέρ.

« Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴ μητέρα πού σ' ἔφερον εἰς τὸν κόσμον! » ἐφώνησεν ὁ Μοραμπέ μὲ δακρυσμένα μάτια.

Τῆς ἀγαθοεργίας τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀμέτοχον καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ.

Ἀμέσως ἔκαμαν ἔρανον ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τοῦ μαύρου. Ἐπειδὴ οἱ ναυτικοὶ εἶνε γενναῖοι, ἀπὸ τὸν ἔρανον αὐτὸν ἐμαζεύθησαν 70 μιλρέϊ, δηλαδὴ 168 περίπου φράγκα. Ὁ κ. Βιλλιέρ προσέθεσεν ἄλλα 200.

Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, ὁ Μοραμπέ, ἔξυπνος καὶ δραστήριος περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαύρους, ἔκαμνε ἓνα μικρὸν ἐμπόριον καρπῶν. Ἀργότερα ἔμαθαν ὅτι εἶχεν εὐδοκίμησῃ, καὶ ὅτι ἐζούσεν εὐτυχῶς μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸ ἀκρωτήριο Χόρν. — Βαλπαράϊζον. Ἡ οἰκογένεια Μοραμπέ. — Τυροεῖδις πορτοῦ. — Ἀφοσίωσις τῆς Μαρούσας. — Ἐπιστολή.

Ὅλιγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κ. Βιλλιέρ καὶ τῶν συντρόφων του εἰς τὸ Ρίον Ἰανέριον, ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ ἔκαμε πανιά διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι.

Δὲν θὰ σταθῶμεν μαζί του εἰς ὅλες τὰς στάσεις (σταθμούς) πού ἔκαμεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας. Ἐπρόκειτο περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, αἱ ὅποια δὲν ἔχουν κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς νεαρούς μας ἀναγνώσττας. Ἄς ἐπιπνεύμεν μόνον ὅτι, μετὰ τρεῖς μῆνας, ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ, ταξιδεύων διὰ τὸ Βαλπαράϊζον, ἐτοιμάζετο νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνον ἀκρωτήριο Χόρν.

Τὸ ἀκρωτήριο αὐτό, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν νοτιωτέρα ἀκρὰν τῆς Ἀμερικῆς, ὀφείλει τὸν ὄνομά του εἰς τὸν Γουλιέλμον Σούτεν, ὁ ὅποιος τὸ ἀνεκάλυψε τῷ 1816 καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του.

Ἡ θάλασσα εἶνε πάντα τρικυμιώδης εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ ναυῶγια συχνά.

Μόλις ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν πορθμὸν Λεμαίρ, ὁ ὅποιος χωρίζει τὴν Γῆν τοῦ Πυρός ἀπὸ τὰς νήσους Στάτενλάνδ, ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ ὑπέστη θύελλαν τρομεράν ἠναγκάσθησαν νὰ βάλουν μ ο ὀ δ ε ς, δηλαδὴ νὰ μικρύνουν τὴν ἐπιφανείαν τῶν ἰστίων μὲ κάτι σχοινάκια πού ἔχουν ἐπιτήδες ραμμένα εἰς τὰ πανιά, καὶ τὰ δένουν τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο. Μία ἀντένα (κεραία) ἔσπασεν ἀπὸ δυνατὸν φύσημα, καὶ τὰ κομμάτια ἐπλήγησαν ἀρκετὰ βραεῖα δύο ναύτας. Βουνα ἀπὸ νερὸν ἐχύοντο ἄφριζοντα κατὰ τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον ἐνόμιζες κάθε στιγμήν ὅτι θὰ το καταπιούν. Μόλις καὶ μετὰ βίας, μέσα εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ἠκούοντο αἱ διαταγαὶ τοῦ πλοίαρχου.

Ἐπιτέλους, μετ' ὀλίγας ὥρας, ἡ ὄρμη τοῦ ἀνέμου ὀλιγότουσε καὶ ἠμπόρεσαν νὰ πλώσουν πάλι τὰ πανιά. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τρικυμιώδης καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχωροῦσε μὲ ἀγῶνα μεγάλον. Οἱ ναῦται δὲν ἐστέκοντο οὔτε στιγμήν, μόλις ἐπρόφθαιναν νὰ τρώγουν, καὶ δὲν ἐκοιμῶντο οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα.

Μὲ ὅλας τὰς θυέλλας, αἱ ὅποια δὲν ἔπαυαν καθημερινῶς, ὁ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ κατώρθωσε νὰ κάμψῃ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν, τοῦ ὁποίου ἡ γυμνὴ ἀκρὰ ὑψοῦνται 200 περίπου μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην, οἱ ταξειδιῶταί μας ἄφισαν τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν κ' ἐμβήκαν εἰς τὸν Εἰρηνικόν.

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐδειξε μεγάλην γενναϊότητα τὰς ἡμέρας τοῦ κινδύνου. Ἡ ψυχραιμία του προπάντων ἔκαμνε ἐντύπωσιν, διότι ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἡλικίας του. Καὶ μολονότι δὲν ἔκαμνε καμμίαν ἐπίδειξιν ζήλου καὶ ἀνδρείας, ὁ πλοίαρχος παρετήρησε τὴν διαγωγὴν του, πρὶν νὰ τοῦ τὴν ὑποδείξῃ μάλιστα ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Δὲν εἶνε ναύτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, εἶπε πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητήν. Πολλὴ δουλειὰ καὶ λίγα λόγια. Ἄν τὸ παιδί αὐτὸ μποροῦσε νὰ μείνῃ κανένα δυὸ χρόνια στὴ στερεὰ καὶ νὰ μελετήσῃ μαθηματικά, θὰ ἐγένετο πλοίαρχος καλός.

— Καὶ ὁ Βερνάρδος ἐπίσης τὸ εἰδείξεν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ναί, οὔτε ἡ γενναϊότης οὔτε ἡ ἐξυπνάδα τοῦ λείπουν δυστυχῶς αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν. Εἶνε ψεύτης, παρήκκος καὶ ὀκνηρός. Τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ χαντακῶνουν τὰ προτερήματά του. Ἄν καὶ ἐξυπνότερος ἀπὸ τὸν Ἀνδρῖκον, νὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὸν κόσμον ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτόν.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅταν τοὺς ἀφίγουν καιρὸν αἱ προετοιμασίαι, καθένας γυμνάζεται νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαθμοῦ του. Ἡ

Καθένας γυμνάζεται.

Ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ψηλά εἰς τὴν κόψαν διὰ νὰ βλέπῃ μακρὰ, διέκοψε τὸν πλοίαρχον, ἀναγγέλων ὅτι ἐφάνη τὸ Βαλπαράϊζον.

Ἐλεεινὴ ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἐντοσοῦτω ἐκατοικεῖτο τότε ἀπὸ 40.000 ψυχάς. Ἀνήκει εἰς τὴν Χιλήν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα εἶνε τὸ Σαντιάγον. Τὰ σπίτια, κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον κτισμένα, εἶνε ὠραῖα στολισμένα ἀπὸ μέσα ἄλλα τὰ σύννεφα τῆς σκόνης, πού σηκόνονται ἀπὸ τὸν δρόμον μὲ τὸ παρμικρὸν φύσημα ἀέρος, καταστρέφουν τὰ πάντα καὶ βλέπτουν πολὺ τὴν ὑγείαν τῶν κατοικῶν.

Ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, οἱ Χιλιανοὶ εἶνε ἰπτεῖς λαμπροί. Τὸ ἐθνικὸν ἐνδυμα εἶνε τὸ π ο ὀ ν κ ο, ἓνα μέγαλον κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὴν μίσην τοῦ ὁποίου κάμνουν μίαν τρύπαν, διὰ νὰ περνᾷ τὸ κεφάλι.

Τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως αὐτῆς ἐνεργεῖται κυρίως μὲ τὴν Λίμαν, τὰ δεῖδη του εἶνε πολύτιμα μέταλλα, χρυσός, ἀργυρος, πλατίνια. Ἡ Χιλή ἐξάγει ἐπίσης βώδια, πρόβατα καὶ σιτηρὰ.

Ἐπειδὴ τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν συνέβη κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ Ζά ν-Μ π ἄ ρ τ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βαλπαράϊζου, δὲν θὰ σταματήσωμεν οὔτε ἐδῶ.

Ἄς ἀφίσωμεν τὸν κύριον Ταγκύ καὶ τὸ πλήρωμά του, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀνδρῖκου, τὴν ὅποιαν ἔχομεν νὰ ἴδωμεν πολλὸν καιρὸν.

Ἡ Μαριάννα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται μὲ τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὰς θυραμειεῖς τῆς. Τὴν λύπην διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς τὴν ἠσθάνετο τὸσον ζωηρὰ, ὅσον καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν. Δὲν τὴν εὐχριστοῦσε πλέον τίποτε ἢ μόνη τῆς παρηγορία ἦτο νὰ γκαλιαζῇ τὰ δυὸ τῆς κοριτσάκια καὶ νὰ διαβάξῃ τὰ γράμματα τοῦ Ἀνδρῖκου τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal.]

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ τρώγετε ποτὲ ὀπώρας καὶ ὠμά λαχανικά, χωρὶς νὰ τὰ πλύνετε καλὰ προηγουμένως μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

Μὴ ξεσκονίζεσθε ποτὲ τὰ ἐνδύματά σας ἐντὸς τοῦ δοματίου, διότι τοιοῦτοτρόπος καθαρῶνται μὲν τὰ ἐνδύματα σκόνηζονται δὲ οἱ πνεύμονές σας.

Μὴν ἀγρυπνῆτε συχνὰ ἀνευ ἀνάγκης καὶ μίαν ὥραν ὕπνου ἀφαιρέσις ἀπὸ τῶν τακτικῶν ὥρων, εἶνε ἐπιζήμιος διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ. Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑγείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Αἱ προετοιμασίαι ἐτελείωσαν. Ἡ ναυαρχίνα Κική ἔκαμε γενικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ στόλου, καὶ ἔμεινε κατευχαριστημένη. Ὅλα εἶνε τακτικά, εἰς τὴν θέσιν τοὺς... Μπα! γιατί ὁ κύριος Γιαννάκης κτυπᾷ τὸ κεφάλι του;

— Τί ἐπαθε; ἐρωτᾷ ἡ Ναυαρχίνα.

— Ἐπαθα... πού ὀλίγο ἔλειψε νὰ ξεγάσωμε τὸ σπουδαϊότερον, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Γιαννάκης. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ φύσωμε ἐδῶ τὸ Λουλοῦ, τὸν καλὸ, τὸν πιστὸ μας Λουλοῦ, πού εἰμπορεῖ, εἰς τοὺς ἀγρίους τόπους, εἰς τὰ παρθένα δάση, νὰ μᾶς φανῇ τόσο χρήσιμος. Ὅταν εἶνε κανένας κίνδυνος, αὐτὸς θὰ μᾶς εἰδοποιῇ. Δὲν φοβάται τίποτε, οὔτε γάτες, οὔτε νυφίτσες. Δὲν θὰ φοβηθῇ λοιπὸν οὔτε λεοντάρια, οὔτε τίγρεις, οὔτε φεῖδια. Τί πολῦτιμος σύντροφος καὶ βοηθός ἓνας τέτοιος σκύλος!

— Τὸν κοίμενο τὸ Λουλοῦ! φωνάζει ἡ Κική, δακρυσμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησί τῆς ἀλήθεια. θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ἂν τὸν ἀφίναμεν ἐδῶ.

Ὁ Λουλοῦ εἶνε κατευχαριστημένος, καὶ δείχνει ὅτι εἰμποροῦν νὰ βασισθῶν ἐπάνω του. Καὶ τὸν πιάνει ἓνας ἐνθουσιασμός! Τοὺς φιλεῖ ὅλους, καὶ κάμνει τόσες χαρὲς τοῦ κυρίου Μπέμπη, ὥστε ἐπιτέλους τὸν ρίχνει κάτω. Ὁ κύριος Μπέμπης, ὁ ὁποῖος

Τὸν κοίμενο τὸ Λουλοῦ!

ἔπεσε στὰ μαλακά, ἐπάνω στοῦ χορτάρου, δὲν θυμόνει. Ἀπεναντίας γελά, τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Παυλῆς ἀναγκάζεται νὰ τὸν δώσῃ χερί γιὰ νὰ σηκωθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ Κ' ΕΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Δίκ ήτο ο ευτυχέστερος των σκύλων, αλλά δεν γνώριζε την ευτυχίαν του! Έκοιμάτο επάνω εις μαλακώτατον μαξιλάρι, εις αυτό το δωμάτιον τής κυρίας του· κάθε πρωί, μόλις εξυπνούσεν, εύρισκεν ένα πιάτο με ζεστήν σούπαν τής όρέξεώς του, από άφθονον πάχος και από κόκκαλα όρνιθίων. Τήν ώραν του γεύματος έγίνετο δεκτός εις την τραπεζαρίαν, όπου τα φιλοδωρήματα δεν του έλειπαν. Και καθ' όλον το διάστημα τής ημέρας ήτο, έλεύθερος να περνά τον καιρόν του όπως του έκάντιζε,

— και μόνον που δεν έ κ α π ν ι ζ ε . . .

Πόσο άνθρωποι θά έξήλευαν την τύχην του! Να καλοτρώγη, να καλοκοιμάται, να τριγυρίζει έλεύθερος παντού, να χαϊδεύεται από την μικράν του κυρία, την δεσποινίδα Έλένην, ή οποία τον υπερηγάτα, — και τί άλλο ήθελεν! Έπαχύνετο έν ειρήνην κ' έλάμβανεν ύψος περιφρονητικών όσακις άπαντούσε σκύλους ισχνούς.

Διότι ο Δίκ είχε γίνη έγωιστής· δεν έλυπετο διόλου τους πτωχούς σκύλους, τους άστεγούς, οι όποιοι την νύκτα, βρεγμένοι και πεινασμένοι, έτρέποναν όπου εύρισκαν θύραν ανοικτήν, κ' έστέκοντο έως να τους διώξη ο θυρωρός. Είχε κακοσυνειθισθή με τα πολλά χάδια τής κυρίας του, και μάάλιστα, — πρέπει να το όμολογήσωμεν, — δεν τη ήτο πάντοτε ευγνώμων. Έμουρμούριζε συχνά χωρίς λόγον, έζητούσε πιδ πολλήν ζάχαριν, άνοιγε τα δουλάρια με το πιδί του, και ο τι εύρισκε το κατεβρόχθιζεν άσυνειδήτως. Μήπως δεν ήτο το μονάκριβον ζώον του σπιτιού; Το μένον . . . επισήμως έγκατεστημένον τουλάχιστον, και άνεγνωρισμένον υπό του νόμου, αφού τόνόμα του εύρίσκετο γραμμένον εις τα βιβλία τής Έφορείας, κ' επλήρων — ή μάλλον επλήρωναν δι' αυτόν, — φόρον;

Όσακις ή κυρία του έταξείδευε, την συνώδευε πάντοτε, και εις την Ευρώπην μάάλιστα του έβγαζαν και εισιτήριον, διότι εκεί τα ζώα δεν ταξειδεύουν δωρεάν. Έμπορούσε λοιπόν να καυχάται ότι ήτο το μόνον ζώον του σπιτιού, διότι οι μόν γάτες τής γειτονείας, αι όποια διενυκτέρευαν εις την στέγην, ήσαν άσημαντα υποκείμενα, οι δε ποντικοί τής

σοφίας και του ύπογείου, λαθραίοι ένοικοι, τους όποιους δεν έβλεπε κανείς. Και εις τον παραμικρότερον κρότον των βημάτων του, όλα αυτά τα δυστυχή ζώα δεν έτρέποντο εις φυγήν, ως ένώπιον έχθρου φόβρου;

Ο Δίκ λοιπόν ήτο ο ευτυχέστερος των σκύλων, αλλά δεν γνώριζε την ευτυχίαν του!

Φαίνεται, ότι όταν ή ευτυχία μάς κάμνη έγωιστάς και αναληγής, τότε ή Τύχη μάς πλήττει σκληρότερα, άνθρωποι δε και σκύλοι επίσης, δεν έμπορούν να είνε βέβαιοι ότι θα χαιρούν αιώνως την ευνοιάν της.

Ο Δίκ είχε ανατροφην σκύλου ήκουε τόνόμα του και ήξευρε να στέκεται σ ο υ ζ α. "Αν ήξευρε και γράμματα, θά ήμπορούσε να διαβάση την ιστορίαν του Κροίσου τής Λυδίας ή του Περικράτους τής Σάμου, οι όποιοι από την μεγαλητέραν ευδαιμονίαν εδουθήθησαν εις την εσχάτην αθλιότητα. Φεΰ! το ίδιον επέπτωτο να πάθη και ο ευδαίμων Δίκ.

Μίαν ημέραν, ένω έκοιμάτο ήσυχώς, κατά το σύνθησις, εις μίαν γωνίαν τής τραπεζαρίας, άφηνισθή άποτόμως από όξείαν κραυγήν, ή οποία τον έκαμε να ναπηδήση. Έτεντώθη, ανέκαθισσε, και άνοιξας τους όφθαλμούς με φόβον, με δυσπιστίαν, εκύτταξεν . . .

Είς το πάτωμα, όλίγα βήματα μακράν του, έστέκετο ένα μεγάλο πουλί με πράσινον πτέρωμα, με κομψόν λοφίον εις το κεφάλι, με ράμφος κόκκινον και με ύψος προπετής.

Ήτο παπαγάλος.

Ο Δίκ δεν είχεν ιδη ποτέ του παπαγάλον, άλλ' άμισως έννόησεν ότι το πουλί αυτό, ότι και αν ήτο, είχεν εισαχθή εις την οικίαν με την άδειαν τής κυρίας του. Και πραγματικώς, μήπως δεν έστέκετο κ' εκείνη από πίσω του, γελαστή;

Ο σκύλος ήρχισε να γογγύζη υποκώφως.

— "Ελα, Δίκ! είπεν ή Έλένη· φανού πλέον ευγενής προς τον νέον σου σύντροφον. Ο κύριος Κοκκινόμυτης άπ' έδω, — σου τον συνιστώ, — είνε από τους καλλιτέρους παπαγάλους. Έλπίζω ότι θα κάμετε καλή συντροφιά.

Ο Δίκ δεν ήμπορούσε να πιστεύση τα μάτια του. "Ωστε λοιπόν το σπίτι δεν θά ήτο εις το έξής ο λ ο δ ι κ ο τ ο υ ; Θά ήναγκάζετο να το μοιρασθή με τον πτερωτόν αυτόν κύριον, του όποιου τα στρογγυλά μάτια φαίνοντο από τώρα ως να τον περιγελούν; . . . Κ' έκαμεν ένα βήμα εμπρός, με άπειλητικόν ύψος, δια να τρομάξη τον παρείσακτον άλλ' ο Κοκκινόμυτης δεν έδειλίασεν· έβγαλε μίαν κραυγήν, ακόμη όξυτέραν, κ' έπροχώρησε προς τον σκύλον χοροπηδών.

Η Έλένη έγέλασεν.

Έτσι του ήλθε του κυρίου Δίκ να την δαγκάση. Άλλ' ήρκέσθη να δείξη τα δόντια του και να γρυλλίση με τόσην κακίαν, ώστε ή Έλένη έγέλασε περισσότερο.

Από την φοβερήν αυτήν στιγμήν τής ζωής του, ο Δίκ άλλο δεν έσυλλογίζετο, παρά πως ναπαλλαχθή από τον Κοκκινόμυτην.

Άλλ' ο παπαγάλος έπρόσεχε πολύ· άλλως τε τον έπροσάτευσεν ή Έλένη, και εις την παραμικράν άπειλήν εκ μέτρους του σκύλου, ο Κοκκινόμυτης έξεφώνιζε δυνατά, δια να τρέξη ή κυρία του . . .

Ο Δίκ έγινε μελαγχολικός, στυγνός, ως κακούργος σχεδιάζων έγκλημα. "Άλλά μαμμία εύκαιρία δεν του παρουσιάζετο.

— "Ελα, Δίκ, μην είσαι έτσι κακός! του έλεγεν ή Έλένη. Ο Κοκκινόμυτης δεν είνε άπαιτητικός, δεν γυρεύει να σ' έκτοπίση. Έξασκολουθής να είσαι ο αγαπητός μου σκύλος, ο παλαιός μου φίλος. Τίποτε δεν σου έλειπεν άφ' ό,τι είχες, ούτε χάδια ούτε ζάχαρι.

Άλλ' ο Δίκ δεν ήκουσε τίποτε . . . Μίαν ημέραν έξύπνησεν, αλλά δεν ήκουσε τας φωνάς του παπαγάλου. Είς το πρόγευμα, δεν τον είδε να παρουσιασθή. Πώς; μήπως ο Κοκκινόμυτης έφυγε;

Τί ευχάριστος εκπληξίς! Τί ανακούφισίς! . . . Κυτάζει . . . και βλέπει το κλουδί του παπαγάλου, — από το όποιον έξήρχετο συχνά με την άδειαν τής κυρίας του, — άδειον και κλειστόν . . .

Τήν άλλην ημέραν τα ίδια Πουθενά παπαγάλος!

Τελοςπάντων, ή εβδομάς έπέρασε, χωρίς να εμφανισθή το πουλί. Ο Δίκ ήτο τόσο ευτυχής, ώστε ένόμιζεν ότι ώνειρεύετο. Και ήρχισε πάλιν την πρότεραν ευδαίμονα ζωήν.

Έν τούτοις, έν απόγευμα, ο Δίκ, κατάπληκτός, έντρομος σχεδόν, βλέπει επάνω εις το τραπέζι τής αιθούσης, τον Κοκκινόμυτην, σκαλωμένον εις ένα κομψόν πέταυρον από μαύρον ξύλον! Η κεφαλή του ανωρθούτο υπερηφάνως, το στρογγυλόν του μάτι έλαμπε παραδόξως, το πτέρωμα του ήτο στιλπνόν . . .

Πώς; Το πουλί έτόλμησε να επιστρέψη; Ο Δίκ εγαύγιζε παράφορος από θυμόν . . . Άλλ' ο Κοκκινόμυτης δεν έδωσε καμίαν προσοχήν . . . ούτε έφώναξεν, ούτε έκίνηθη καν . . . Η Έλένη είχεν έγργασίαν εις το δωμάτιόν της. Ο Δίκ δεν χάνει καιρόν, πηδά εις το τραπέζι, όρμα κατά του παπαγάλου και τον αρπάζει με τα δόντια του.

Το πουλί δεν έκινήθη . . . Ο σκύλος άρχισε να το δαγκάνη λυσσωδώς· αντί σώματος όμως ζωντανού, έδάγκανεν ένα

δέμα από βαμβάκι, πουδραρισμένον με σκόνην λευκήν . . .

Ίδου τί είχε συμβή: Ο δυστυχής Κοκκινόμυτης, με δλην την αγάπην και τας περιποιήσεις τής κυρίας του ένοσταλούσε το γενέθλιον δάσος του, και τόσο πολύ, ώστε έμελαγχόλησεν, έφούσκωσεν, έπαυσε να δέχεται τροφήν κ' έπιτέλους έφόφησεν. Ο Κοκκινόμυτης, που έβλεπε τώρα ο Δίκ, ήτο άπλούστατα βαλσαμωμένος!

Άλλ' ο σκύλος έμελλε να πληρώτη ακριβά την παραφοράν του. Η λευκή σκόνη, την όποιαν μεταχειρίζονταν οι βαλσαμωτάι, είνε άρσενικόν, — και το άρσενικόν είνε δηλητήριο ισχυρότατον. Ο Δίκ, καταξασχίζων με τους δόντας του το βαλσαμωμένον σώμα του έχθρου, είχε καταπιή άρσενικόν, και μετ' όλίγον τον έπιασαν πόνοι φρικτοί.

Όταν ή Έλένη είςήλθεν εις την αίθουσαν, μετά μίαν ώραν, ήτο πολύ άργά δια να σωθή ο δηλητηριασμένος σκύλος.

Ότως ο Δίκ, ο ευτυχέστερος των σκύλων, έγινε θύμα τής ιδίας του παραφοράς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

4

Αιμιλία

«Αυτή την φοράν γελώ σι' αλήθεια, δεν προσποιούμαι. Ίζέτε αυτό το γράμμα· είνε του παππού και λέγει ότι θά μας έλθη περί τα μέσα του Μαρτίου, διότι πηγαίνει τώρα πολύ καλλίτερα. Ευχάριστος είδησις, ναι; Άλλά δεν είνε μόνον αυτό. . . Πρό όλίγου ο ιατρός με ήρώτησεν αν έκουράσθηκα πολύ από την ζωήν που κάμνω.

«—Είνε καιρός να τελειώση αυτή ή ιστορία, μου είπεν αφού έπιασε τον σφυγμόν μου.

«Τού άπήνησα ότι είμαι όλιγώτερον κουρασμένη από σάς, και ότι, χωρίς τους κροκοδείλους και τα φείδια τής γιαγιάς, δεν θά μ' έμελε τίποτε. Τότε μάγκάλιασε και μ' έφιλησεν, ως να ήμουν κόρη του, και μου είπεν:

«— Παιδάκι μου, ήθελα να μπορούσα να σκοτώσω αυτά τα φείδια και τους κροκοδείλους που σε τρομάζουν, ή τουλάχιστον να κράξω τή μητέρα σου προς βοήθειάν σου· είσαι πολύ μικρή για τόσα βάρη.

«—Ω, έφώναξα· άρκει να γράψετε δύο λόγια στή μητέρα μου, και θά έλθη.

«—Δός μου την διεύθυνσίς της, μου είπεν άμέσως.

«Τον καιμένο το γιατρό! . . . τί καλό γεροντάκι! . . . Φαντάζεσθε πόσον χαρούμενη είμμι, κυρία Φάγγ. Η μαμά θά τον άκούση χωρίς άλλο, και θά είνε έδω μετά πρεΐς ή τέσσαρας ημέρας. Θά της δώσουμε το κόκκινον δωμάτιον. Δεν είνε το καλλίτερο; Πώς θά έμεγάλωσεν ή Ευριδίκη μου, έντα χρόνον που έχω να την ιδώ . . . Λέτε να με γνωρίση; . . .

5

Αιμιλία

«Είνε έδω και αι δύο . . . ή μαμμά και ή Ευριδίκη. Δεν όνειρεύομαι! . . . Αλήθεια, ή μαμμά μου δεν είνε ή καλλίτερη του κόσμου; Και ή Ευριδίκη μου δεν είνε το πιδ έξυπνο, το πιδ χαριτωμένο κοριτσάκι που είδατε στή ζωή σας; Μ' έγνώρισεν άμέσως ή αγάπη μου· και είνε πιδ εύμορφη από πέрсυ.

«Φαντασθήτε όταν έφθασε το λεωφορείον . . . Έγγινα θέημα εις όλους τους κατοίκους του Κιμπασσέτου. Άλλά μου είνε άδιάφορον . . . Από τή χαρά μου, δεν έσυλλογίσθηκα τίποτε . . . Και ήσθε πολύ χαρούμενη, καλή μου κυρία Φάγγ, το έδλεπα εις τα μάτια σας.

«Η μαμμά είνε ώχρα και καταβεβλημένη· δεν ήτο ποτέ παχειά, άλλ' από τα βάσανα έλιγγυσε περισσότερο. Δεν πρέπει να φαντασθήτε όταν έφθασε το λεωφορείον. . . » (Σελ. 165, στήλ. 6'.)

μερα το απόγευμα. Πρέπει να μάθετε έν πρώτοις, ότι είμεθα οικονομικώς στενοχωρημένοι περισσότερο άφ' όσον έπίστευα. Ο μπαμπάς έπαυσε σχεδόν να στέλλη χρήματα τής μαμμάς, διότι μόλις καταφέρει να ζή ο ίδιος. Η γιαγιά, όμα το ήκουσε, παρεκάλεσε τή μαμμά να μείνη έδω τουλάχιστον έξ μηνάς, και έπειτα τής είπεν:

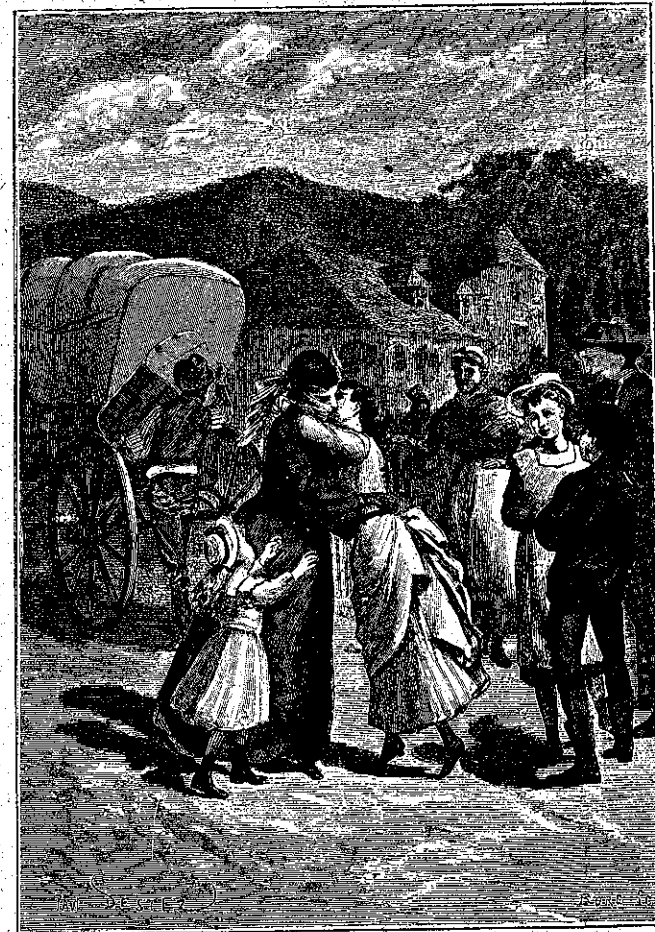
6

Αιμιλία

«Σας είπα, ότι άφότου ή γιαγιά έπαυσε να βλέπη φείδια τή νύκτα και πουλιά σκαλωμένα στο κρεβάτι της, έπαυσε και να μου κάμνη δώρα; Σήμερα τής είπα για το δακτυλίδι και το ώρολόγι που μου έχάρισε· και δεν ήξευρε

τί της λέγω. Τότε τής τα διηγήθηκα όλα, και μου τα επήρεν όπισω, καθώς και τα χρυσά είκοσόφραγκα. Βλέπετε τί ευτυχής που είμαι, που δεν τα έθεώρησα ποτέ ως ιδικά μου; Σήμερα θά έλυπούμην πολύ να τα δώσω όπισω, ένω το έκαμα χωρίς καμίαν λύπην, διότι το έπερίμενα.

«Δεν ένθυμείται τίποτε άφ' όσα συνέβησαν τας τρεΐς τελευταίας εβδομάδας, ούτε καν την ασθένειαν του παππού! Τώρα όμως ο ιατρός βεβαιώνει ότι έχει όλας τής τας αισθήσεις, αλλά σας δίδω ότι πητε αν εύρετε τί έκαμα σή-

«Η Αιμιλία με περιποιήθηκε πολύ εις την ασθένειάν μου· λοιπόν, γι' αγάπη της, σας έβγαλα εις την διαθήκην μου.

«Είμενα εκπληκτη — και ή μαμμά το ίδιο.

« — Σας άρίνω πέντε χιλιάδες φράγκα, προσέθεσεν ή γιαγιά' αλλά, αφού έγινα καλά, θά τα περιμένετε ίσως πολύν καιρό, και, άν προτιμάτε, είμπορώ νά σας τα δώσω τώρα, Καρλίνα. (Εσώρετε, ποτέ δέν λέγετε τή μαμμά Κ α ρ ο λ ί ν α, πάντα Κ α ρ λ ί ν α.)

« Η καίμενη ή μαμμά δέν ήξευρε τί ναπαντήση. Η γενναιοδωρία αυτή ήτο τόσον παράξενη έκ μέρους ανθρώπου, πού μου είχε πάρη πρό όλίγου ό,τι μου είχε δώσει!... Άλλ' άκούσατε και τήν συνέχισαν :

« — Είμπορείτε αύριον νά υπάγετε εις τόν τραπέζιτην μου θά σας δώση αυτά τα χρήματα, υπό τόν όρον νά μου πληρώσετε τ ό κ ο υ κ α θ' όλον τ ό διάστημα τ ή ς ζ ω ή ς μου.»

« Πώς σας φαίνεται, κυρία Φάγγ, αυτός ό όρος ;... Τελος πάντων, τ ό δώρον τ ή ς γιαγιά ς ε ίνε πάντα καλλίτερον από τ ό τίποτε. Ό ήμπορέσωνα έξοφλήσω τήν με Λαίχητόπουν και θά έχωμεν χρήματα διά νά έξοικονομήσωμεν τās πρώτας ανάγκας.»

7

Αιμιλία

« Θά σας διηγηθώ τί συνέβη χθές βράδυ, τήν ώραν πού, έκοιμάσθε, κυρία Φάγγ.

«Τό ώρολόγι εκτύπησεν ένδεκα. Τά παραθυρόφυλλα τ ή ς σάλα ς ήσαν κλειστά και ή λάμπα, τοποθετημένη εις τ ό πάτωμα, διά νά μήν τήν βλέπη ή γιαγιά, έχυνε φώς πένθιμον. Η γιαγιά έκοιμάτο βαθύτατα, ή μαμμά έμισοκοιμάτο εις τόν καναπέν, και ή γώ μόνη άγρυπνούσα. Έξαφνα άκούω κρότον άπέξω, πρ ό ς τ ό μέρος τού μαγειρείου. Μού έφάνη ότι κάποιος έξυνη τ ό χιονί από τ ό παράθυρον. «Σκυλι θά ε ίνε» είπα με τόν νούν μου. Άλλά ή μαμμά έπετάχθη φοβισμένη κ' έφώναξε :

« — Κλέφτες, Αιμιλία ! ώ, Θεέ μου ! τί θά κάμωμεν, μόναι μας, σ' αυτό τ ό έρημο σπίτι ;

« Μού ήλθεν έμπνευσις νά τ η ς άποκριθώ :

« — Μή φοβάσθαι, μαμμά, ξέρω τί ε ίνε ! » Τήν εκλείδωσα εις τ ό δωμάτιόν τ η ς, ώστε οι κλέπται, άν ήσαν, νά μήν είμπορέσουν νά έμβουν άμέσως' έπειτα έτρεξα « με τί ς μύτε ς » εις τ ό μαγειρείον.

« Έκεί, ή καρδιά μου άρχισε νά κτυπά δυνατά. Δέν ύπήρχεν άμφιβολία' κάποιος έπροσπαθούσε ναοίξη τ ό παράθυρον, τ ό όποιον βλέπει εις τόν κήπον. Και ό κάποιος αυτό ς θά ήτο κλέπτης, εκλυθεί ς από τ ά χρήματα τ ή ς γιαγιά ς... Καταραμένα χρήματα !... Άλλά ήτον άρα γε μόνον ένας ;... ή δύο ; ή τρεις ;... Κι'

έγώ, χωρίς όπλον, άνυπεράσπιστη... Είχα ήδη πάρη τήν τσιμπίζαν και ήμουν έτοιμη νά κτυπήσω με παραφοράν τ ό μεγάλο ταψί, — διά νά τρομάξουν ίσως με τόν κρότον οι κλέπται... — όταν άκουσα εις τόν δρόμον τραγουδι, κι' έγνώρισα τήν φωνήν τού κ. Δάβενπορτ, ό όποτος έγύριζεν από τ ό σπίτι τού ιατρού Πρεσκότ, μετά τήν βειγγέρην... Δέν χάνω καιρό, άνοίγω τήν έξώπορταν και τρέχω νά τον φωνάξω. Άλλά μόλι ς έμβήκεν εις τ ό σπίτι, ή γώ ήρχισα νά τρέμω σύσσωμη. Ένομίξα ότι θά πέσω κάτω... Ητο ή αντίδρασι ς μετά τόν μεγάλον φόβον πού έπήρα. Ο κ. Δάβενπορτ μ' έδάταξε, μ' εκάθισεν εις τήν πολυθρόναν τού παππού και μου έσύστησε νά μη λιποθυμήσω... Έπειτα έβήγχε με τ ό φανάρι του διχ νά έρευνηση εις τ ό μαγειρείον.

« Μετ' όλίγον άκούω γέλια, — και τον βλέπω νά έρχεται, σύρων όπίσω του τόν κλέπτην, τόν όποιον είχε πιάση από τόν γι α κ α.

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

κολλημένη και φόβια, λυοῦσά από τ ό μακόν του και κάμνει τ ό χαρτί κομμάτια. Ένα κομμάτι πετ ά μακράν, μαζι με τήν μύγαν.) Δέν τ ό είπα ή γώ πώς θά τήν κάμω νά πετάξη ; Έπιτέλους !

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

« — Άθλι ς ! τ ή έλεγε : δέν εντράπηκε ς νά τρομάξη ς έτσι τούς έντίμους ανθρώπους ! »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος : — Έξη και δύο ; Οι μαθηταί ειπώπουν.

Ο Διδάσκαλος : — Νίκο, υποθέσε ότι σου δίδω έξη λαγούς, και σου δίδω ακόμη δύο πόσσους θά έχη ς ;

Νίκος : — Έννεα.

Ο Διδάσκαλος : — Μα πώς έννεα ;

Νίκος : — Μα έχω κ' ένα εις τ ό σπίτι

Εκτάλη από τή Ζανπίδος της Αθήνας

Η παιδαγωγός συλλαμβάνει τήν Μόωσιν νατακτη εις ώραν πού έπρόκειτο νά μελετήση.

— Έυγε, παιδί μου, τ ή ς λέγει : δέν έξερεις πόσο, μα πόσο εκπλήρομαι πού σε βλέπω... Και ή Μόωσι ς διακόπτουσα αυτήν :

— Άμ' ή γώ, κυρία, πού ένομιξα ότι έπήγατε περίκατο :

— Γιατί άρα γε τ ό ψάρι νά μυρίζη άπ' τ ό κεφάλι ; έρωτά ό Τάκης : δέν μπορούσε τάχα νά μυρίζη και άπ' τήν ουρά ;

— Άνόητε ! άπαντά ό Τότ' δέν συλλογίζεσαι ότι τ ό κεφάλι πρωτοβγαίνει από τή θάλασσα : αυτό λοιπόν θά πρωτομυρίση !

Εκτάλη από τή Ζανπίδος της Αθήνας

Προχωρεί ή εκτύπωσι ς τ η ς Β' Σειρά ς τών Διηγημάτων Ξενοπούλου (Φαίδωνα), και έλπίζω, ότι έντός τού 'Ιουνίου τ ό βιβλίον θά ε ίνε έτοιμον. Θά τ ό έχετε ίσα-ίσα εις τās διακοπές, εις τās ταξείδια, εις τās έξοχάς, εις τά λουτρά, όταν χρειαζεται κ' έν ώραϊον βιβλίον, διά νά περάση κανείς ευχάριστα όλίγον καιρόν...

Ορσειώ όμως νά σας είπω, ότι ή Β' Σειρά τών « Διηγημάτων » ε ίνε βιβλίον διά μεγάλους.

Δέν ε ίνε διά παιδιά. Μόνον οι μεγαλύτεροι εκ τών φίλων μου, οι προχωρημένοι εις τήν έφηβικήν ηλικίαν, οι άπειτυχημένοι τελος πάντων, είμπορουν νάναγνώσουν και νά έννοήσουν τ ά Διηγήματα τ ά όποία περιέχει. Διότι ε ίνε σοβαρότερα από τ ά τ η ς Α' Σειρά ς, και πολλά, ως εκ τού θέματος των, θά ήσαν άκατάληπτα διά τούς μικρούς. Άλλά τούτο άκριβώς σημαίνει, ότι ή άπόλαυσι ς τών μεγάλων θά ε ίνε τελειότερα, και θά έχουν έν βιβλίον, τ ό όποιον θά είμπορουν νάναγνώσουν και τ ά προσβύτερα μέλη τ η ς οικογενείας.

Η πρότασι ς τού Χωλοῦ Διαδόλου νά όνομάζοντα οι ξεσπαθόντες και άνάδοχοι, ε ίνε εξαίρετος και τήν ύποστηρίζω, — μου γράφει ό Νυκτοκόρα ς. — Καθένας θά εργάζεται μετά περισσότερο ζήλον νά ξεσπαθώνη διά νά όνομάσθη άνάδοχος' έπειτα θά έχωμεν και πολλά άστεία με τούς νομούς και τούς βαπτιστικούς (ή νεοοπιστούς ;) — Σου έστειλα 1 δέσην Μ. Μυστικών και σ' ένέγραφα εις τήν Β' Σειράν τών Διηγημάτων Ξενοπούλου.

Σ' ευχαριστώ, Υπερήφανε Ίππεῦ, διά τήν ώραϊαν κάρταν. Με μεγάλην μου χαράν, — καθό ς ό Άνανίας, — έλάβαμεν τ ά κομψότατα μαρτυρικάτατων βαπτιστικών τού μικρού σου άνεψιού. Σου ευχόμαι από καρδιά νά σας ζήση, ή δέ παρομία πού άναφέρει ς, με μεταβληθῆ, και μεταβούν νά λέγουν : « Τί ζήτους αυτό ς ; ό Γιαννάκης. Κ... ! Σαρανταπέντε Γιάννιδες μαζι δέν κάνουν τή γνώσι τού ! »

Όστε λοιπόν, Ίαπότα τού Μεσαίωτου, θά σε ιδώ γρήγορα με τήν στολήν και τ ό καμάρι τού ναυτικού Δοκίμου. Έπιπροσώ τήν εκλογήν σου, άφού μάλιστα ε ίνε σύμφωνη και με τήν επιθυμίαν τών γονέων σου, τούς όποιους ποτέ δέν πρέπει νά δυσαρεστήσης. Σ' ευχαριστώ διά τās ένεργείας.

Αθήνα Καρδιά, μία από τās έπιστολά ς, αι όποια ς μ' έκαμαν νά καταργήσω τās Πληροφά βεβαίως αυτά θά ε ίνε όλιγιστα, και παράπονογ δι' αυτά ς δέν θά χωρή, διότι, εκτός τού ότι θά έπιστρέφω τ ά χρήματα τ η ς δημοσιεύσε-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΟΙ Ασπασμοί και αι Πληροφορίαι καταργούνται. — Από σήμερον παύω νά δημοσιεύω Ασπασμούς και Πληροφορίας. Τό πλήθος τών Άλληλογραφούντων και ό όλιγος χώρος τόν όποϊον διαθέτω διά τήν Άλληλογραφίαν, ε ίνε δύο πράγματα άσυμβίβαστα. Ήμουν άναγκασμένη καθ' έβδομάδα νά παραλείπω τ ά 1/3 τουλάχιστον τών Πληροφοριών, και νά δημοσιεύω μόνον τās ευφρεστερά ς, ή τās όφειλομένα ς, ή τās σπουδαιότερα ς. Τούτο δέν δυσχερύνει βεβαίως τούς άναγνώστας, οι όποιοι καμμίαν όρεξιν δέν είχαν νά διαβάξουν όλοκληρούς στήλας άσημάτων Πληροφοριών, άλλ' έπρόκαλει τ ά παράπονα τών άλληλογραφούντων. Και άν ύπαρχη πράγμα πού νά μ' ένοχλή και νά με λυπή, ε ίνε τ ά παράπονα τών φίλων μου. Καθένας εφ'αντάζετο ότι είχα προσωπικούς λόγους εναντίον τού (!!) διά νά παραλείπω τās πληροφορίας του, και μολοντί εις κάθε φύλλον σχεδόν επαναλαμβάνανα στερεοτύπως τās δικαιολογίας μου, τ ά παράπονα όχι μόνον δέν έπαυαν, άλλ' άπεναντίας έτώρησαν. Τελος πάντων τ ό κακόν έγινε άνυπόφορον. Και φυσικά, όσον παρήχθετο ό καιρός, τόσον ήζανεν ό άριθμός τών παραλειπομένων Πληροφοριών και τόσον εύρύνετο ό κύκλος τών δυσχερηστημένων. Έπρεπε λοιπόν νά έξευραθῆ τρός θεραπειά ς. Ναυτήσω τόν χώρον τ η ς Άλληλογραφίας ; Οι άναγνώσται θά παρπονούντο διά τήν έλάττωσιν τ η ς ύλης. Να προσθέσω σελίδας εις τ ό φύλλον ; Έπρεπε τότε ναυτήσω και τήν συνδρομήν, τ ό όποϊον δέν συμφέρε. Δέν ζήμενε λοιπόν άλλο, παρά νά καταργήσω τούς Ασπασμούς και τās Πληροφορίας.

Και αυτό κάμνω από σήμερον.

Βί ς τ ό έξής. Ασπασμοί και Πληροφορίαι θά δημοσιεύονται μόνον επί πληρωμῆ — 5 λεπτά ή λέξι ς, — εις τήν στήλην τών Μικρών Άγαναγνώσται θά παρπονούντο διά τήν έλάττωσιν τ η ς ύλης. Να προσθέσω σελίδας εις τ ό φύλλον ; Έπρεπε τότε ναυτήσω και τήν συνδρομήν, τ ό όποϊον δέν συμφέρε. Δέν ζήμενε λοιπόν άλλο, παρά νά καταργήσω τούς Ασπασμούς και τās Πληροφορίας.

Και αυτό κάμνω από σήμερον.

Βί ς τ ό έξής. Ασπασμοί και Πληροφορίαι θά δημοσιεύονται μόνον επί πληρωμῆ — 5 λεπτά ή λέξι ς, — εις τήν στήλην τών Μικρών Άγαναγνώσται θά παρπονούντο διά τήν έλάττωσ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 22

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Εἶχεν ἀγοράσῃ ἓνα χάρτην, καὶ μαζί με τὴν Διονυσίαν, παρηκολούθει εἰς αὐτὸν τὸ ταξεῖδι τοῦ Ζ α ν - Μ π ἄ ρ τ καὶ ἐσημείωνε τὰ μέρη, τὰ ὅποια ἐπεσκεπτετο ὁ υἱὸς τῆς.

Κάθε βράδυ ἐταξίδευαν οὕτωμαζί του, καὶ τὰ γράμματά του ἐφέρονταν διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τὴν αὐτὴν, σχηματίζοντες ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἐπιγραφὴ: "Ὀβις, Ἴρις, τηρῶ, ἔλος, νῆμα.

273. Διπλῆ Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

1, Ἀργοναυτῆς, 2, Κοσμητικὸν ἥρωος, 3, Μήτηρ δυστυχῆς, 4, Πῆμα κοινόν.

274. Φωνηεντόλιπον.

275. Γρίφος.

ὦ, ε ε ε - ναί, petit, non!

276-267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.

268-272. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

273. Διπλῆ Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

274. Φωνηεντόλιπον.

275. Γρίφος.

276-267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.

268-272. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

273. Διπλῆ Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

274. Φωνηεντόλιπον.

275. Γρίφος.

276-267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.

Ἄλλα τί νὰ τὰς κάμουν τὰς συνταγὰς τοῦ ἱατροῦ; Ἐπρεπε νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τοῦ Λεζαρδριέ ἢ τοῦ Τριγκέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα διὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἱατρικά.

Ἡ Μαρούσα ἐκατάφερε τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ κάμνη αὐτὸς τὰς παραγγελίας εἰς τὸ γειτονικὸ χωριὸν. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐμάζεψεν τὰ ὀλίγα χρήματα τῶν οἰκονομῶν τῆς, ἐζήτησε ἀδειαν ἀπὸ τὸν ἀφεντικὸν τῆς καὶ ἐπῆγε νὰ καθῆσθαι δίπλα στὸ προσωρεφάλο τῶν ἀρρώστων φιληνάδων τῆς.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε.

Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἐπειτὰ ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμὸν προσωπάκι τῆς στήν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρούσας, ἢ ὅποια τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνη ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπως περιποιήσεως. Ἐπρεπε νὰ μὲνη στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσδυστη. Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βοηθῆ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴ στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνη τέλος πάντων τὸ καθήκον ἐν τῷ σπιτί. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερνε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατώρθωνεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ γυναικόψυχο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδοῦλεν ἀδιάκοπον καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρά δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέρας.

Ἐχρηστάθη νὰ τῆς φέρουν τὸ γράμμα. (Σελ. 162. στ. α'.)

φράσεις τῆς Νεαπόλεως μετὰ τὸ "Αἰ-Δαίφ τῆς Νεαπόλεως. Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν. Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Ἐπιπέτην Ἀετόν — τὸ Κουρούπι μετὰ τὸν Ἀετόν τῆς Ἐσθίου, Λουλοῦδὸν τῆς Καρδίαις, Σαρθὸν Βοσκόν, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Θερμὴν Βροχίην — ἢ Πολύρομος Χρυσάλλης μετὰ τὸν Λουλοῦδὸν τῆς Καρδίαις, Κυρίαν Τρομάραν, Ἄρθος Ἑλλίδος, Σερπαντιὸν καὶ Γαυμιστοῦχοτον — τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Λαρούμενην Καρδοῦλαν, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Λουλοῦδὸν τῆς Καρδίαις — ἢ Κελαϊδίστρα μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον, Γαυμιστοῦχοτον, Νοκτολόρακα καὶ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον — ὁ Ἄγγελος Καρδῶν μετὰ τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος, Ἀετόν τῆς Ἐρήμου, Βροχίην τοῦ Διδὸς καὶ Ἰνοῆν τῶν Ἀγγέλων — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, Ἀἰ-Δαίφ τοῦ Πειραιῶς καὶ Ἡραϊστειὸν τῆς Νεαπόλεως — ὁ Ἐξόριστος Ἑλλήνην μετὰ τὴν Σπίθα-Τίραν καὶ Ἰνέθια τῆς Ἀντιλογίας — ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσαίωτος μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Μόνωσιν καὶ Ἑλληνοπούλαν — ὁ Λάτρης τῆς Δημητροῦ μετὰ τὸν Μερελίαν, Φιλελεύθερον Κρητῆ, Ἀρακειαῖαν Λαρίσσης, Κρητικὸν Λεμόνι καὶ Ἀμαρῆλιναν.

Τῶν καθυστερημένων τετραδία δὲν δημοσιεύονται νῦν προπλάσει ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸν φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις τοὺς φίλους τῆς: Ἰδεώδες Κουκλάκι (εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὰν καὶ διὰ τὴν ἐνεργείαν ὠραῖον τὸ Π. Πνεῦμα) Ἄγρὸν Περιστεράκι (ναί, γράφεις ἀπλουστάτη γλώσσαν καὶ πολὺ μοῦ ἀρέσει· δὲν εἶσαι οὔτε Πικρῶσιν οὔτε Ἀβῆν-Ντερνιέρ· ὄχι μόνον ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία τῶν γρα